

Bir Kitap Okudum 2

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 11 Şubat 2015

Korkularımın bir adım ötesindeyim

Alabildiğine tedirgin ve durgun

Belli ki sessizliğin verdiği bir sıkıntı.

Bir şeyler eksik ve kopuk

Sırrı bu olmalı hüznün.

Durağan bir gün

Fazlasıyla sancılı

Belli ki derinlerde kabuk tutmamış

Koca bir yara...

Öylesine durgun bir gündü ki... Dün ya da bir önceki gün belki de bu gün ve yarın, dün diye kayıtlara geçecek olan.

Gün ya da yıl kısaca zamana odaklı bir hayat. Rakamların bir önemi olmamalı ya da harflerin. Tek önem arz eden yoğun kıvamdaki duygular bizi şekillendiren ve bir maya gibi yoğurduğumuz, yoğrulduğumuz.

Durgun fazlasıyla durağan bir o kadar sessiz onca sesi duymazdan geldiğim ya da görmezden gelinen şahsım. Kılı kırk yarmak bu olsa gerek. Hacmi git gide artan korkuyu da ekledik mi nasıl tedirginlikle ve bir o kadar muhalif bir sürü safсата ile kazıyorum kuyumu.

Kaç sadece kaç ve en sonunda at kendini kuyunun dibine. Hadi bakalım, kolaysa çık içinden. İşin içinden çıkamadığım diğer olguları ve ünlem yüklü mefhumları da ekledim mi ne zor ne zor yaşamak.

Ne dedim ben? Oysa dün de kalmıştı bu düşüncem. Bir gün geçti ve tosladım aynaya kendimi görmüş olmamın verdiği şaşkınlıkla. Bir ayna daha arkamda ve önümde başka bir ayna... İç içe geçmiş bir sürü

görüntü... Yine ben ve hep ben, ben olmaktan sıkılmış.

Üstümü değiştirmeliyim, saçımı kesmeliyim kökünden. Şu ruhu da çıkarıp atmalı. Başka bir beyin başka bir bakış açısı. Görüntüyü geçtim. Acilen bir benlik transferine ihtiyacım var.

İşte dünden beri esaretinde olduğum bu garip duygu. Benzemeliyim başkalarına ama kim olursa olsun.

Bir Elif Şafak olmak hiç de fena olmazdı. Ya da Orhan Pamuk... Bir kitap daha okurdum bu sefer dünyalar arası bir yolculuk yapardım. Bakalım daha neler göreceğim. Çok ama çok derin bu kuyu. Ve karanlık. Fazlasıyla soğuk ve sessiz. Kaç zaman oldu ki içine düşeli... Bir gün, bir yıl yoksa bir asır...

Fark eder mi ki. Ne de olsa zaman fazlasıyla izafi bir kavram. Saniyelerden, dakikalardan, günlerden oluşan. Derken yıla tekabül eden ve yaş alıp sona yürüdüğümüz garip bir döngü.

Bir başkası olma hikâyem ana odaklı değil. Öncesinde ne çok defa evrim geçirme teşebbüsünde bulundum oysa. Ve bingo... Yine ben, yine o sefil benlik varla yok arasında gidip gelen.

Bu kadar da olmaz ki ama. Bu kadar gel-gide yürek mi dayanır.

Sevgi mi dedi birileri? Sahi nerede dağıtıyorlar ki... Acilen almalıyım ve depolamalıyım. Son zamanlarda fazlasıyla eksikliğini çekiyorum. Yoksa başkaları da var mı bu eksikliği hisseden?

Yoksa eksik olan ben miyim ya da tıksık tıksık heybesi.

Offfff...

Ne vardı da bunca eksiltiyi hissedip tümlenme ihtiyacı hissedecek.

Ne komik hatta acınası. Hayır, hayır asla kendime acımiyorum sadece telafi etmem gereken ne varsa yetiştirme telaşı içerisindeyim. Hadi, tutsanıza elimi. Zor değil inanın ki. Bakın elimi uzattım bile.

Bir insan bu kadar mı sevgi arsız olur yalnızlığa hibe etmişken benliğini...

Yoksa yalnızlık da mı bu kadar göreceli görünenden çok farklı bir tutumla yörüngesinden sapma eğilimi gösteren.

Dünden yarına uzanan

Andan düne

Karmakarışık dünya.

Sefil bir yolcu

Düşmüş yolu bir kez aşka.

Öncesi, sonrası

Ne safsata ne sahte

Ne ilk ne de son

Ömrüme sıkıştırdığım

Uçsuz bucaksız bir derya.

Onca eksilti onca yargı

Cezası belli olmayan bir vaka

Ne sıradan ne de yalan.

Miğferim sevgi

Kılıcım hasret.